

[Jytte Andersen]

Det er den ene side af sagen om disse 5.000 kr., man kan købe sig fri for, hvad vi altså er meget i tvivl om.

Den anden side af sagen er det spagfærdige spørgsmål, socialdemokrater for øvrigt får stillet temmelig ofte: hvor mange gange kan man bruge de samme penge? Hvor mange gange kan vi bruge disse 5.000 kr.? Daginstitutionstaksterne er sat op. Hvis børn, der er over daginstitutionsalderen, skal i idrætsklubber og til fritidsaktiviteter osv. osv., er det penge op af lommen, ikke bare til gebyr, men også til udstyr. Det er også noget, der stiger, og her har man også sagt fra regeringens og socialministerens side, at vi må bruge nogle af de 5.000 kr.

Nu tændes den røde lampe, så jeg får ikke mulighed for at kommentere nogen af de ting, ordførerne sagde. Jeg vil dog godt sige, at noget af det, der er allervigtigst, og som jeg ikke kan forstå at vi ikke kan skabe en fælles, bred enighed om, er, at vi mere forpligtende sørger for, at børn får lov til at give udtryk for deres egne ønsker og behov i forbindelse med den kommunale planlægning, planlægningen herinde, før beslutninger træffes. Vi skal altså inddrage dem på en helt anderledes forpligtende måde, så de får følelsen af, at de er nyttige, at de er noget værd, at vi sætter pris på dem og deres meninger.

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg skal prøve kort at svare på spørgsmålet om det med de 5.000 kr. pr. barn skattefrit, som det jo er.

For det første har vi, hvad der sikkert er fru Jytte Andersen bekendt, prøvet at lave nogle små regnestykker på det i Socialministeriet, rent økonomisk, for at se: kunne det gå lige op? Kunne det overhovedet lade sig gøre for nogen, når de gik to timer ned i arbejdstid om dagen, altså købe sig til det, og så prøve at se, hvad der bliver modregnet i skat, for det tager jo noget af det, og hvad skulle der så til? Det, det viste sig der skulle til, var, at daginstitutionsbetalingen kunne sættes noget ned, fordi man måske brugte daginstitutionen mindre. Det er den ene ting.

Den anden væsentlige ting er selvfølgelig, som fru Jytte Andersen siger: jamen kan det overhovedet lade sig gøre på arbejdsmarkedet? Man kan jo stå med sine små 5.000 kr.

og vifte længe, hvis der ingen er, der vil tage imod dem.

Jeg vil godt referere, at jeg var til en konference, som ganske vist, det indrømmer jeg, drejede sig om kvindelige ledere. Men det er jo ikke helt usandsynligt, at det er fra toppen, det skal komme, desværre, hvis udviklingen for alvor skal komme videre i retning af, at man erkender, at folk, der har børn, også kan være en udmærket, effektiv arbejdskraft, og at folk, der har børn, hvis de får lov til at have deres familieliv, faktisk fungerer bedre, end hvis de altid skal farte rundt og lade, som om de hverken har familie eller børn og ingen er syge og de har ingen problemer med at hente og alt det her.

Der var også en personalechef fra en meget stor virksomhed, som havde mange kvinder ansat, også kvindelige ledere. Jeg havde talt om det her med en eftermiddag fri, f.eks. om torsdagen. Han sagde: jeg er fuldstændig overbevist om, at inden for fem år vil også vores mandlige ledere komme og bede om at få torsdag eftermiddag fri – for nu at blive i billedet – og vi kunne ikke drømme om at nægte dem det, fordi vi ved, at vores medarbejdere vil prioritere det højere og sådan og sådan.

Jeg forstår godt, at det er toppen af isbjerget, og der er nok koldere i bunden af isbjerget, end der er på toppen af isbjerget, for en gangs skyld, men jeg mener nu stadig væk, at den kvindelige leder kan bidrage til, at sådan noget bliver legitimt, sådan noget kan man altså godt gøre og stadig væk være en god og stabil og ordentlig arbejdskraft. Men det er en meget, meget lang diskussion, og jeg skal ikke forsøge at overhale fru Helle Degn, hverken udenom eller indenom eller til højre eller til venstre.

Lizzie Lichtenberg (KF):

Efter at have lyttet til debatten i dag og have taget del i den tænker jeg på en samtale, jeg havde med en ung far for nylig. Han er en ung fremskridtsforretningsmand, hans kone er selverhvervende, han har to små børn. Han beskrev sin barndom. Vi kan jo kalde det »barndommens gade«.

Han boede i den ene ende ved siden af dyrlægen. Hans far var konditor og bager. Så havde de blikkenslageren, de havde automekanikeren, og de havde brygmesteren, og så